

usfel Betaling, saaledes at man ikke kunde faae passende Lodsfer for den. Derfor har man stræbt hen til at faae alle Lodsfer til faste Lodsfer, men Kommissionen og Lovforslaget, der har billiget denne Tanke, har fundet, at dette alligevel ikke vilde være heldigt, naar et Lodsferi har nogenlunde anselige Indtægter, at Vennen er ens for Alle. Det er vistnok ikke ubilligt, at den yngre Mand faar en noget ringere Betaling end den ældre. Naar man bliver lidt mere tilaars, stiller Livet større Krav til En i flere Retninger, og det er da godt, at man ogsaa kan have lidt større Indtægter. Det er derfor foreslaaet, at Indtægterne skulde deles saaledes, at Halvdelen af Lodsferne, nemlig de ældste, hver faae $1\frac{1}{2}$ Part, og de øvrige Lodsfer, altsaa de yngste, hver 1 Part, ved alle de Lodsferier, der kunne taale det, saaledes altsaa at de yngste ikke fik under 700 Kr. Ved de Lodsferier, hvor Indtægten er saa lille, at den ikke vil kunne deles paa den Maade, er der af Kommissionen foreslaaet Alderstillaag, givet af Statskassen. Regjeringsforslaget har optaget dette Forslag, og det er endogaa udvidet derhen, at de 40 ældste Lodsfer skulde have et Alderstillaag af 200 Kr. aarlig. Dette vil være en overordentlig stor Hjælp for Lodsferne ved alle de smaa Lodsferier, og paa den anden Side maa det indrømmes, at det for Statskassen er en saa ubetydelig Udgift at afse 8,000 Kr. om Aaret, at dette Beløb vistnok med Glæde vil blive givet af den bevilligende Magt. Derved sættes man ligeledes i Stand til at sørge bedre for Lodsfernes Alderdøm, end hidtil har været Tilfældet. Hvor en Lods nu er bleven afskediget, er han henvist til at leve særligt af Pensionskassen; disse Kassers Indtægter ere imidlertid overordentlig smaa, hvortil kommer, at den enkelte Pensionskasse ved et Lodsferi har saa ringe Gode til at bære større indtræffende Byrder, at det vil være nødvendigt at oplægge en uforholdsmæssig stor Del af Indtægten for at kunne møde, hvad der maatte komme. For et lille Lodsferi, som har en pensionsberettiget Lods, er det saaledes Tilfældet, at man ikke kan give ham Pensionskassens hele Indtægt; thi, naar man venter, hvad man altid kan vente, at der om eet, to eller nogle Aar kommer en Lods til paa Pension, saa vilde man ingen Penge have til ham, derfor maa man altid lægge en Del tilside. Naar derimod alle Pensionskasserne blive forenede, vil man være i Stand til at yde Pensioner til Beløb af omtrent hele Indtægten fra Lodsferierne, hvilket vil medføre en overordentlig betydelig Forøgelse af Pensionerne. For de smaa Lodsferier tror jeg, at Pensionen nu neppe er mere end omtrent 10 Rd., ved de større faste Lodsferier, affet fra Sundlodsferne, er den vistnok steget til 50 Rd.; men den vil sikkert kunne stige idetmindste til det Dobbelte, naar Kasserne lægges sammen. Forslaget gaar derfor ud paa at sammenlægge disse Pensionskasser, dog kun naar vedkommende Lodsferi selv ønsker det;

men i Forbindelse dermed skal den afgaaede Lods, naar han har Alderstillaag, beholde dette, hvilket jo vil være en overordentlig stor Hjælp, og han skal endvidere, hvis han som Lods havde $1\frac{1}{2}$ Part, beholde den halve Part, saaledes at den Anden, som ellers skulde have dette Tillæg, saalænge kun faar den ene Part. Dette vil ikke være nogen Ubillighed imod den yngre tiltrædende Lods, hvorimod det for den afgaaede Lods vil være en stor Hjælp, medens han nu er stillet saaledes, at det er umuligt for ham at leve af den Pension, han faar, naar han er gammel og ikke har anden Hjælp; undertiden er det endog Tilfældet, at han maa ty til Fattigvesenets Hjælp.

hvad angaar Priskepengene, som vistnok er et overordentlig vigtigt Punkt, kan jeg tilbøielig henholde mig til hvad den ærede foregaaende Taler derom yttrede. Det synes mig at være naturligt, at Priskepengene ophæves for alle Farvande, der tjene til Gjennemfart; de eksistere ikke her i Sundet eller Belterne; men der gives andre Farvande, der ere af en ikke ringe Betydning for Seiladsen, og med Hensyn til dem kan det vel, forekommer det mig, kræves, at det Offentlige sørger for, at de ere farbare, uden at der kræves en særlig Afgift af dem, der befare dem, en Afgift, der vel ikke altid er trykkende, men dog undertiden er ikke saa ubetydelig, som ogsaa i enkelte Tilfælde kan medføre Forfinkelser, og som desuden altid medfører et ikke ringe Arbejde for Lodsferne, som selv skulde opkræve disse Penge. De Gjennemfartsfarvande, som der nærmest kunde være Tale om, ere Bøgestrømmen mellem Sjælland og Møen, Svendborgsund, Limfjorden og Slesfjorden; uagtet denne sidste ikke i egentlig Forstand er noget Gjennemfartsfarvand, saa er den dog Indgangen til en Mængde forskellige Havne og Kommuner, og jeg mener derfor, at den bør medregnes. Ligeledes er der ved Studsjøbing et Farvand, som efter de Ryn-diges Mening maa anses ialt Fald for at nærme sig til at være Gjennemfartsfarvand. Er et Farvand derimod ikke af denne Art, kan der ganske vist, forekommer det mig, siges ikke Lidt for, at det bliver den vedkommende Kommunes Sag at sørge for, at Farvandet er afprøvet, og oppebærer en Afgift derfor. Ubetinget at hæve denne Afgift vilde medføre forskellige Vanstieligheder og Ulemper, og jeg tror, at Lovforslaget har rammet det Rigtige ved at overlade til Kommunernes frie Valg, om de ønske at bevare denne Afgift eller ikke. Kommunerne ere selv de Nærmeste til at søle Ulemperne deraf, og det er derfor ogsaa dem, der skulde betale. Kun vilde jeg ønske, at der, i Stedet for at der staar, at, naar Kommunen vil betale, kan Ministeriet ophæve Afgiften, kom til at staa, at Ministeriet i dette Tilfælde „skal“ gjøre dette. Thi der er enkelte Tilfælde, hvor den Afgift, der forlanges, virkelig ligefrem er trykkende for Kommunen. Der er enkelte Stæder, hvor der forlanges en saa overordentlig høj Priske-